

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XII. 1/2005

Z O B S A H U

Andrej Porubský
Africká misia 6

Peter Repiský
On je živý 2005 8

Oliver Černák
Hľa, teraz je milostivý čas... 10

Bohoslovci KSFx
Krížová cesta 11

Peter Franek
Dar pre seba a pre druhého 15

Pavol Gera
Má to zmysel? 16

Peter Ondřík
Pôst v živote kresťana 17

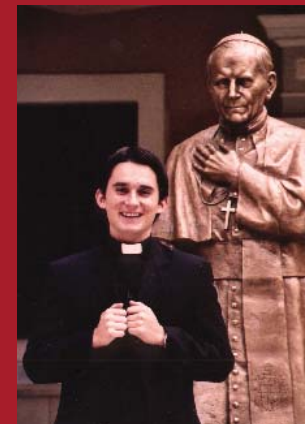
Mgr. Miloš Jakubík
Ako sa na to Boh môže dívať?! 18

Boris Brutovský
„Veľkonočná spoveď“ 20

Úvodník

Drahí čitatelia,
nachádzame sa v práve vrcholiacom pôstnom období, a preto aj toto číslo sa nesie hlavne v tomto duchu. Okrem iného, ponúkame Vám aj jednu „špecialitu“ – našu krížovú cestu. Modlili sme sa ju ... a špeciálna je z dvoch dôvodov. Prvý. Jednotlivé zastavenia boli rozdelené medzi seminaristov, predstavených a rehoľné sestry, takže každé zastavenie je dielom iného človeka. Druhý. Nemodlili sme sa ju len v našej kaplnke, ale aj na ostatných miesta v seminári, ktoré sú spojené s našim každodenným životom (napr.: v jedálni, telocvični, knižnici,...). Chcel by som Vás poprosiť, keď sa ju budete modliť, aby ste si spomenuli na nás, Vašich bohoslovcov a obetovali ju za to, aby sme sa raz stali dobrými Božími a Vašími služobníkmi.

Ešte by som chcel upriamiť Vašu pozornosť na stránku oproti, kde sa okrem iného nachádzajú kontakty na našu redakciu. Opäť by som Vás chcel poprosiť a povzbudiť k ich využitiu. Radi privítame všetky Vaše pripomienky, požiadavky, ohlasy a reakcie na náš časopis. Xaver tvoríme pre Vás, drahí čitatelia, a preto by sme chceli, aby čo najlepšie vyhovoval Vaším požiadavkám. No a to sa nám najlepšie podarí s Vašou pomocou. Zároveň by sme sa radi poďakovali za všetky doterajšie ohlasy, ktoré nás veľmi povzbudili a pomohli pri práci.

Michal Baláž

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník XII.
číslo 41 (1/2005)

šéfredaktor

Michal Baláž

redaktori

Boris Brutovský

Andrej Porubský

vizuálna koncepcia

Pavel Cerovsky

technické spracovanie

Peter Sekereš

jazyková úprava

Štefan Fábry

teologický poradca

PhLic. Ing. Branislav Koppal

adresa redakcie

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28

976 32 Badín, Slovakia

Tel: (+421) (0) 484182602

e-mail: redakcia@xaver.sk

coverfoto: Štefan Kamenský

cirkevné schválenie

Biskupský úrad B. Bystrica, 1377/98

registračné číslo

MK SR 1429/96

ISSN 1335-2628

Od ranného detstva neustále po niečom túžime. Túžby nás denno denne sprevádzajú, ale robia život krajším...? Každý z nás chce hlavne "byť a mať". Mať image, ktorý nam zdvihne sebavedomie pri pohľade do zrkadla. Byť v spoločnosti niekým, kto patrí k tým vyššie, k tým uznávanejším. Mať stábylitu, pričom byť stabilným pre nás znamená mať toho čo najviac, ale nie v oblasti rozumového potenciálu, ale v oblasti materiálneho vlastníctva.

No realita nás dokáže poriadne prefackať. Sme ju však schopní vnímať? Dokážeme uchopiť pravdu a seba, o živote, o spoločnosti. Ak áno, nedokáže nás toto poznanie o skutočnostiach pochovať? Nemáme potom z toho všetkého depresie a pocit menejcennosti. Preto sa utiekame k snívaniam a k svojim túžbam. Je to však riešenie? Netkvie náš problém nekde inde. Kde hľadať odpoveď? Čo je krajšie, plnšie a zmysluplnejšie. Žiť tvrdú nekompromysnú realitu, alebo žiť život, ktorý je popredkovaný neustálymi túžbami. Nech sa prikloníme na tú či onú stranu, jedno je isté. „Život tvoria naše činy a nie túžby...“ (Paulo Coelho)

V Novom roku 2005 sme prišli do seminára 7.januára. Po vianočných prázdninách nás čakalo veľa skúšok a málo času ktorý sme sa snažili čo najlepšie využiť na učenie.

Istý piatok sa zopár bohoslovcov vybralo do Púchova, no nie po pneumatiky, tie už niektorý majú, ale na akciu s názvom „ On je živý“ ktorú organizovala komunita Emanuel a trvala od piatku do nedele. Bolo na nej veľa mladých ľudí ktorý sa chceli povzbudiť vo viere ale mohli tam aj spoznať kopolu nových priateľov. Program bol v športovej hale a vyvrcholil sv. omšou v nedeľu ktorú celebroidal otec biskup Tomáš Galis.

Skúškové obdobie nám trvalo do 3.februára, kedy sme išli domov na semestrálne prázdniny. Po 4 týždňoch skúšok, ktoré nie každý urobil na prvý krát, nám dobre padol oddych mimo seminára aj keď trval len víkend.

V pondelok 4.februára sme opäť zasadli do školských lavíc aby sme sa niečo nové naučili, alebo aspoň aby nás mohli profesori na jar z niečoho nového vyskúšať :-).

12. plenárne zasadanie Banskobystrickej diecéznej synody sa uskutočnilo 19.2 a venovalo sa téme Pastoračia rodiny. Podľa Instrumentum laboris II. časti ju predstavil ThLic. Roman Seko, tajomník pomocného banskobystrického biskupa, riaditeľ Diecézneho centra pre rodinu, pedagóg Teologického inštitútu v Badíne v oblasti morálky a predseda prípravnej komisie pre pastoračiu rodiny. Nasledovala práca v skupinách s následnými referátmi a diskusia v pléne.

No a teraz sme opäť všetci doma aby sme spolu s vami mohli sláviť veľkonočné sviatky.

Snímanie z kríža

Koľkokrát túžiš nájsť človeka.

V sestre, v bratovi,
v objatí, podanej ruke.

Tak dlho nič, boľavý kríž,
čo padá do smútku skrehnutej duše.
Z ľadových objatí zvaných vzťahy.

Tuhneš a nie je to smrteľné.
Strácaš zrak a nemá to nič s očami.
Ukradli ti cit a to je problém srdca.

Búcha a chladne, a chladne, a ...
Býva v domčeku z ľadu,
iglu je tvoja schránka
neschopná prijať teplý lúč,
hrejivé slovo,

obálku s odosielateľom: „Priateľ“,
list s adresou: „Ty“.

Mŕtvolné utváranie samoty živých
v spoločensťve mŕtvych duchom.

Prelomenie je priestor pre objatie,
len sila slabých to odhalí,
že šľapať s krížom môže jeden,
ale klince vybrať,
sňať ťa z ťažkostí,

môže len niekto, kto nie si ty.

Snímanie z kríža je v objatí.

Africká misia

Drahi čitatelia, už v predošlom čísle sme sa zmienili o tom, že do nášho seminára na misijnú nedeľu zavítala vzácna návšteva P. Pavol Kobliha, ktorý pôsobil v Afrike presnejšie v Keni a v Tanzánii. To ako sa mu tam vodilo a s čím sa tam stretol Vám ponúkame v tomto krátkom rozhovore.

1. Ako ste sa rozhodli pre povolanie misionára, čo bolo pre Vás rozhodujúcim ?

Jednou z neopakovateľných osobností v mojom živote bola moja stará mama, ktorá svojimi obetami a modlitbami dopomohla k zrodu môjho povolania. Silno podporovala prácu misionárov a misionárok. Bola teda kľúčovou osobou pri mojom rozhodnutí stať sa misionárom.

2. Aké boli Vaše prvé pocity po príchode do Afriky ?

Spomedzi prvých pocitov prevládal pocit ľútosť. Nebolo to ľahké prejsť len tak okolo „street children“-pouličných detí bez toho že by som im nič nedal. Tento pocit, či myšlienka chudoby sa nevytratila, ale sa vykrištáľovala. Dnes si uvedomujem že duchovná chudoba je takisto veľmi závažným problémom Afriky. Nestretnete tu neveriaceho afričana, ale mnohí sú často zvedení rozličnými sektami. Takisto je tu problém so sviatosťou manželstva. Manželky musia nasledovať viero-vyznanie manžela a tak prestupujú s katolíckej Cirkvi do iných cirkví i do siekt.

3. Čo Vás na Afričanoch prekvapilo ?

Prekvapila ma africká spontánnosť a otvorenosť. Ak by ste cestovali kdekoli mimo hlavného mesta Nairobi, mnohé deti ešte nevideli „Mzungu“, /Európana/, či bieleho človeka. Tak sa vám môže stať, že za pár sekúnd máte na sebe zavesených desať šarvancov, pričom niektorí vás ťahajú za vaše vlasy na hlave, niektoré vytrhávajú chlpy z vašej ruky..atď.

P. Pavel Kobliha, SVD

4. Boli ste 3,5 roka v Keni a pol roka v Tanzánii. Akým smerom bola zameraná Vaša práca ?

Vo veľkej farnosti /10000/ som sa staral o osem „uličníkov“-street boys. Žiaľ len štyria zostali vo farnosti, ostatní sa vrátili späť do ulíc. Okrem tejto animácie detí som pracoval z utečencami z Ugandy, Sudánu, Konga, Rwandy a Burundi. Vydávali sme im jedlo a ošatenie. Rozbehli sme aj prácu milosrdenstva v poskytovaní lekárskej starostlivosti. V spolupráci so slovenskými lekármi sme zabezpečovali lieky, lekársku opateru zväčša moslimským ženám v jednej z našich misijných staníc.

Práca v Tanzánii sa štýlom ako aj náplňou úplne odlišovala. V Tanzánii je jedinou úradnou rečou Swahilština. Avšak pracoval som s Massaimi, ktorí ovládajú len jeden jediný jazyk-Massai. Takže môj príhovor bol vždy prekladaný do reči massai.

Počasia bolo dosť chladné. Cez deň vystúpili teploty nanajvyš na 25C. V noci som musel použiť 2 prikrývky. Spolu s ďalším spolubratom s Filipín sme mali na starosti okolo 20 mis. Staníc. Dosiahnuť tú najvzdialenejšiu si vyžadovalo neľahké usilie.

5. Ako ste sa stravovali ?

V hlavnom meste sú špeciálne reštaurácie, ktoré vám ponúknu mäso z mnohých zvierat, či to je antilopa, slon, žirafa, pštros, krokodíl alebo byvol. Náš bežný jedálny lístok sa skladal z ryže a strukovín. Občas, keď sme zašli do mesta nakúpiť mali sme aj mäso, obyčajne hovädzie. Naša farnosť v Simanjiro, v savane bola výhodná svojím postavením. Lovci sa zvyčajne zastavovali na noc. Samozrejme že sme nepýtali nič od nich, ale oni z veľkou vďačnosťou nás vždy ponúkli nejakou divou zverinou, ktorú ulovili.

6. Ako sa živia domorodci ?

Massaiovia sú známi ako dobrí bojovníci, pastieri dobytky, ale čo je najnovšie začali sa zaoberať aj poľnohospodárstvom. V našej farnosti takisto mnohí začali obchodovať s kukuricou. Zopár hektárov kukurice im vystačí na uživenie početnej rodiny. Užiť 2-3 ženy a ich nespočetné deti je naozaj ťažké. Massaiovia nikdy nepočítajú svoje deti ani dobytky, lebo by to prinieslo prekliatie. Takže presný počet nikdy nevedia.

7. Ako Vás obohatilo toto pôsobenie v Afrike ?

Naučil som sa tu aj ja byť viac štedrejším, a dávať i z toho mála čo mám. Čo nám treba k životu? Koľkých vecí by som sa asi ťažko zbavoval? Život je to najcennejšie čo máme. Kiež by Boh dal nám poznať čo najviac potrebujeme pre svoju spásu.

Anej PORUBSKÝ
foto: autor

On je živý 2005

„...prišli sme sa mu pokloniť.“ (Mt 2, 2)

Už desiaty rok, cez polročné prázdniny, organizuje Komunita Emanuel stretnutie mladých pod názvom: „On je živý.“ A tak tomu bolo aj tento rok 28. až 30. januára 2005 sa zišli všetci malí i veľkí zo všetkých strán Slovenska.

A kde by sme chýbali my bohoslovci? Samozrejme, keď nás 28. januára poobede dvanástich bohoslovcov vypevnil s poženhaním a s otcovským slovom: „Dávajte si na seba pozor...“ náš otec rektor, vydali sme na cestu na „divoký“ severozápad nášho Slovenska, do Púchova, kde to všetko malo začať.

Dorazili sme tam večer a v športovej hale práve vrelo, lebo prebiehal koncert gospelovej skupiny..... Ako to bolo všetko krásne pripravené. Na pódiu bol centrom veľký obraz Emauzkých učeníkov, medzi ktorými prebýval Pán. Už nie prítomný fyzicky, ale pod spôsobmi chleba a vína. Všade bolo veľa ľudí a pripadalo mi to, akoby sme sa už všetci od niekiaľ poznali. Po koncerte a informáciach, „čo z načatým víkedom“ nasledovalo už len kompletórium (t.j. modlitba pred spánkom) a šup do rodín, kde sme boli my bohoslovci ubytovaní. Prijali nás veľmi milo a ako sa o nás starali, ako by sme boli ich vlastní.

Ráno začínal program chválami (teda modlitbou chvál), kde sme ďakovali Bohu za to, že nás v noci svojimi krídlami zatônil, aby sme sa nebáli nočnej hrôzy a prosili sme o si-

lu do nového dňa i do celého života. Toľko mladých ľudí po kope chváliacich z celého srdca Pána je málokedy vidieť. Cítil som sa ako v jednej veľkej rodine, kde nám je spolu dobre a spája nás jedna viera. Po chválach nasledoval, ako to v komunite

nazývajú, impulz na hlavnú tému, ktorá sa tento rok niesla v slovách písma „...prišli sme sa mu pokloniť.“ Chceli nám všetkým priblížiť, či pripomenúť a znova nás nadchnúť preto, ako sa klanáť, ako adorať, ako prežívať stretnutie so živým Ježišom prítomnom v Eucharistii. Samozrejme po „impulze“ sme si to aj mali možnosť prakticky vyskúšať v adorácii. Viedol nás ňou náš spolubrat diakon, ktorý je zároveň členom komunity Emanuel – Peťo. Po adorácii nadišiel čas na slávenie Eucharistie. Po sv. omši sme mali čas na obed, porozprávanie sa a možno

si trochu obehnúť aj mesto Púchov. Ale o 15. hodine sme sa opäť ponáhľali do športovej haly, lebo nasledovala nám mnohým stará známa Lindaj šou. Ak neviete čo to je, tak Vám to prezradím. Komunita si pre nás pripravila zábavný program, ktorý bol teda pestrý. Veď ako nám hovorí sv. Pavol: „Ustavične sa radujte, opakujem radujte sa!“ Tak my sme sa teda vytešili a zabavili poriadne. Po zábave sme prešli trochu na vážnejšiu tému, keď medzi nás zavítal pán minister Lipšic, aby nás pozdravil a porozprával s nami o niektorých problémoch v spoločnosti a postoji kresťana k týmto skutočnostiam. A on od nás neodíšiel, ostal s nami na Križovatkách, kde sa preberali tri témy: Kľaňajme sa pravému Bohu, Spiritualita muža a Bioetika. Takže každý si mohol vybrať to, čo ho najviac zaujímalo. A myslím, že prednášajúci to mali veľmi dobre pripravené. Témy tu radšej nebudem rozoberať, lebo to by nám týchto pár stránok na to asi veľmi nestačilo. Ale poviem Vám, že po týchto križovatkách nasledoval Večer milosrdenstva. Bola to nádhera. Živý Boh v Eucharistii bol medzi nami a dotýkal sa ľudských srdc. Adorácia bola sprevádzaná spevmi a modlitbou, k dispozícii boli kňazi, ktorí spovedali. Potom fungovali „skupinky milosrdenstva“, v ktorých sa ľudia z komunity modlili za potreby a problémy mladých, ktorí ku nim prichádzali. Prítomní diakoni slúžili službou poženňania a prihovornou modlitbou. Takže Ježiš v Eucharistii mal vtedy veľa uší, ktoré počúvali. Rúk, ktoré rozhrášovali a žehnali. Úst a srdc, ktoré sa modlili a prosili Boha o svetlo a pomoc do života tých zhromaždených mladých, ale i starých ľudí. Blízko Eucharistického Krista, bola otvorená veľká kniha – Biblia. Z nej si mohol ísť každý vytiahnuť lístok so Slovom života. A na koniec prechádzal Ježiš v Eucharistii pomedzi svoj ľud a žehnal nás. Dotýkal sa srdca a duší, rozdával svoje milosti. On bol ten najdôležitejší! Tak takto sme strávili tento večer s Kristom. A oplatilo sa zrieknuť aj Superstar. Lebo sme mali možnosť

zažiť tú ozajstnú Superstar – Ježiša Krista. Tak nám ubehol ďalší deň, a my sme sa pobrali znovu do rodín, kde nás už čakali s dobrou večerou, aj keď trochu oneskorenou z našej strany, ale predsa. Naším domácim sme samozrejme všetko pekne porozprávali. Až na koniec po pekne prežitom dni sme sa pobrali snívať. Nedeľu sme začali znovu modlitbou chvál, po ktorej nasledoval „impulz“ do nového dňa a to nie hocijakého, ale do dňa zmŕtvychvstania nášho Pána. Tento impulz nám dával jeden otec premonštrát a týkal sa žalmu 24, ktorý hovorí o Pánovi prichádzajúcom do chrámu. Pekne nám ho rozobral a vysvetlil, že modlitba žalmov je tiež modlitbou chvály, vďaky, prosby, poženňania. A aby sme nezabudli oslavovať Pána sem tam sme si zaspievali až prišiel medzi nás znovu Ježiš v Eucharistii. Po krátkej adorácii nasledovalo slávenie Eucharistie, ktorú slávil náš pomocný otec biskup Tomáš Galis. Veď ako hovorí jeden svätec: „Kde je biskup, tam je Cirkev.“ Náš otec biskup nás povzbudil nielen svojou prítomnosťou, ale i slovom. Bol úplne ako jeden z nás. Otcovo biskupovo poženňanie a výzva diakona: „Id'te v mene Božom“, nás znovu poslali z tohto vrchu Tábor, „dolu“ medzi našich bratov a sestry do Badínskeho seminára uskutočňovať v živote to, čo sme na stretnutí „On je živý!“ načerpali. Ale to už je iný životný príbeh...

Hľa, teraz je milostivý čas...

Pri prvom zaznení slova “pôst” sa nám zvyčajne vybaví v mysli skromnejšia ponuka jedla na stole alebo aj prázdny žalúdok... To by bolo však málo: z nedostatku stravy buď kvôli línii, alebo priamo z hmotnej núdze, by takýto „pôst“ mohol človeku skôr ublížiť. Už sv. Lev Veľký (†461) sa k tomu vyjadril: „Podstatou nášho pôstu nie je zdržanlivosť od pokrmov. Ak neodvážame svoju dušu od nepravostí a ak nedržíme na uzde svoj jazyk pred potupovaním svojich blížnych, vtedy odopierame svojmu telu pokrm bez úžitku.“ Ak máme hovoriť o zdržanlivosti v jedle, máme si uvedomiť tri základné pravdy: 1. Správnosť konania sa posudzuje podľa cieľa, ktorý chceme dosiahnuť, 2. cieľom jedenia je telesné zdravie, 3. telo samo má byť v takom stave, aby slúžilo duši. Cieľ duše je potom nadprirodzený.

Popolcová streda a Veľký piatok sú dňami zdržovania sa mäsitých pokrmov a pôstu, záväzné sú pre veriacich od 18. do 60. roku života. Začiatok pôstu na Popolcovú stredu sa rozšíril z Ríma v 7. storočí na celú Cirkev prostredníctvom pápeža Urbana II. (1091). Kajúcnikom zaznievali aj tieto slová: „Zmeň svoje srdce a pokor svojho ducha v popole a kajúcom rúchu, Boh nepohŕda srdcom skrúšeným a poníženým.“

Taktiež všetky piatky v roku sú dňami pokánia – niektorým z týchto spôsobov: 1. zdržovanie sa mäsitých pokrmov; 2. skutok nábožnosti: účasť na svätej omši alebo krížová cesta alebo bolestný ruženec, 3. čítanie Svätého písma trvajúce aspoň 10 minút, 4. skutok lásky k blížnemu: návšteva chorého s konkrétnym prejavom pomoci alebo návšteva cintorína spojená s modlitbou za zosnulých alebo hmotná pomoc chudobným či viacdettým rodinám a pod. 5. zrieknutie sa sledovania televíznych programov (okrem správ) alebo fajčenia alebo alkoholických nápojov alebo iné sebazaprenie.

Už sv. Atanáz (296-373) pozoroval, že „pôst uzdravuje choroby, vysušuje prebytočné telesné šťavy, zaháňa zlých duchov, zavracia zvrátené myšlienky, myslí dodáva väčšiu jasnosť, očisťuje srdce, posväcuje telo a človeka vedie pred Boží trón“. O hodnote pôstu rozhoduje čistý úmysel – je Božím darom, ale súčasne aj ovocím trpezlivého cviku. Sv. Izidor Peluzský (†4.stor.) hovorí: „Ak sa postíš, nechváľ sa tým. Keď sa chváliš pôstom, bolo by pre teba lepšie jesť mäso: pretože požitie mäsa nie je natoľko škodlivé, ako je škodlivá hrdosť a pýcha.“ Pôst je vždy tvrdým pokáním, ale pomáha tiež spevňovaniu osobnosti, rozširuje horizonty ducha a zážitok blízkosti Boha. Oliver Černák

Oliver ČERNÁK
foto: ppero

Krížová cesta

Bratia a sestry,

Evanjeliá nám hovoria, že na krížovej ceste Pána Ježiša bolo mnoho ľudí. Aj my sa na nej chceme zúčastniť a budeme uvažovať nad jednotlivými udalosťami týchto posledných chvíľ Ježišovho života na našej zemi. Bolo by dobré, keby si každý z nás našiel „svoje miesto“ na krížovej ceste a zamyslel sa nad sebou, nad svojím životom a nad vzťahom k trpiacemu Ježišovi.

Pane, stojíme na ceste, ktorá vedie na Golgotu. Túžime spoznávať, čo naplňalo Tvoje srdce v posledných chvíľach pred smrťou. Prichádzame s prosbou o upevnenie našej viery a viery našich blížnych. Daj, aby súčasne došla k Otcovi aj naša modlitba.

1. zastavenie: Posledná večera

Tak ako si nevieme predstaviť Poslednú večeru bez Ježiša, chleba, vína a jeho slov, nevieme si predstaviť ani život kresťana bez Eucharistie. Ona je dominantou kresťanského života. Na znak toho sa v našich obciach vypínajú chrámy, symboly a svedectvá viery spájajúcej nebo so zemou. Pre niektorých sú otáznikom či bláznovstvom, ale pre mnohých bránou do neba. Buďme aj my svedectvom, ukazujme cestu ku Kristovi a často prichádzajme do chrámu chváliť Boha v Eucharistii. Ježišu, daj nám silnú vieru a zmiluj sa nad všetkými pochybujúcimi a neveriacimi v Teba.

2. zastavenie: Getsemanská záhrada

Po ustanovení Eucharistie, v ktorej sa Ježiš mysticky obetoval, odchádza s apoštolmi do Getsemanskej záhrady. Niektorých nechal pri vchode a so sebou vzal len Petra, Jakuba a Jána. Tu ho prenikla hrôza: „Smutná je moja duša až na smrť.“ Začína jeho duchovné utrpenie. Učenikom povedal: „Kým sa budem modliť, bdejte, aby ste neupadli do pokušenia. Duch je síce ochotný, ale telo je slabé!“ Vytrvalo sa modlil. Zalieval ho krvavý pot. Otcovi povedal: „Abba, Otče! Ak je to možné, odním odo mňa tento kalich! Ale nie moja, ale Tvoja vôľa, nech sa stane.“ Všetko odovzdal do rúk Otca a prijal jeho vôľu. Chcel za nás zomrieť. Jeho rozhodnutie nám dáva spásu.

3. zastavenie: Judáš, bozkom zrádzaš Syna človeka?

Je to otázka pre každého z nás. Koľkokrát ty dávaš bozk hriehu a tým zrádzaš Božieho syna? Hriech je zrada, ktorou sa vzdalujem od Krista, strácam ho, a stávam sa márnokratným synom. Dôležité je vrátiť sa a povedať: „Otče zhršil som, už nie som hoden volať sa tvojim synom...“ Ježiš nám otvára náruč, dáva novú šancu a prostriedky na zmenu života. Pokánie a Eucharistiu.

4. zastavenie: Ježiša súdi židovská veľrada

Evanjelista Matúš píše: „Veľkňazi a celá veľrada zháňali krivé svedectvo proti Ježišovi, aby ho mohli odsúdiť na smrť. Ale nenašli, hoci vystúpilo mnoho falošných svedkov.“ Napokon Ježiša neodsúdili za nič zlé, ale za to kým v skutočnosti je, čiže za to, že je Boží Syn. Jeho božstvo je teraz ešte skryté, ale čoskoro zažiarí v plnej moci a sláve... Pre nás všetkých apoštol Peter píše: „Radujte sa, keď máte účasť na Kristových utrpeniach, aby ste sa radovali a plesali aj vtedy, keď sa zjaví jeho sláva. Keď vás hanobia pre Kristovo meno, ste blahoslavení, lebo Duch slávy a Boží na vás spočíva. Len nech nik z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo zločinec alebo sliedič.“ To je povzbudenie: ak už máte byť súdení, posúdení a odsúdení, nech sa tak stane nie preto, že konáte niečo zlé, ale preto, že ste verní Duchu Ježiša Krista a zachováate si kresťanskú identitu.

5. zastavenie: Petrova zrada

Peter zapiera Ježiša pred obyčajnou slúžkou. Prisahá, že nepozná pravého Boha, ktorého v okolí Cézarei Filipovej vyznal bez problémov. Boha, ktorého napomínal, že nemôže byť vydaný na ukrižovanie. Boha, ktorému hovoril, že aj keby všetci odpadli, on nikdy neodpadne. Ako často sa podobáme Petrovi... Jeden deň sme ochotní pre Pána umrieť a na druhý deň ho bez problémov zaprieme. Pane, prosím Ťa, daj nám silu zaplakat' nad našimi zradami, tak ako svätý Peter.

6. zastavenie: Ježiš pred Pilátom

Pilát odsudzuje človeka, ktorého vôbec nepozná. Keby vedel koho má skutočne pred sebou, určite by ho neodsúdil. Ale chcel vôbec vedieť, kto pred ním stojí? Aj ja súdím! Priateľov aj neznámych, tých čo sú mi blízki, aj tých vzdialenejších. A v každom z nich sa dotýkam aj Boha, ktorý sa skryl do človeka, keď ho stvoril na svoj obraz. Čo vlastne viem o človeku, o ktorom si dovoľm niečo povedať? A chcem o ňom skutočne niečo vedieť alebo chcem len rozprávať? Ako často sa rozprávam s otvoreným srdcom s ľuďmi, nad ktorými vynášam svoje súdy?

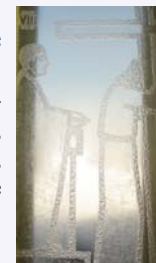
7. zastavenie: Bičovanie a korunovanie trním

„To stačí,“ veliteľ rímskych vojakov prerušil bičovanie. „Mali ste ho potrestať, nie zabiť.“ Telo ležiace na zemi po bičovaní prútmi a flagelami pripomína skôr mŕtvolu stiahnutú z kože ako živého človeka. Rimania odnášajú bezvládne telo a zostáva po ňom krvou zaliata dlažba. Rimanom však bičovanie na obveselenie zďaleka nestačilo. S úškl'abkom ho bijú, pľujú na neho, prikrývajú plášťom a na hlavu mu nasadzujú trňovú korunu. Celé telo má posiate ranami, tvár samá krv od trňovej koruny. „Ecce homo. Pozrite sa, čo ste spravili s týmto človekom!“ V tomto Pilátovom výkriku počuť aj ďalšie hlasy: „Pozrite sa, čo ste urobili so svojim Bohom v tomto človekovi.“ Pilát neprijal účasť na tomto rozsudku, symbolicky si umyl ruky. Neprijal však ani účasť na Kristových slovách svedectva o pravde. My stojíme pred týmto svedectvom. Vieme, že si nemôžeme umyť ruky.

8. zastavenie: Pán Ježiš je odsúdený na smrť a berie kríž na svoje plecía

Ježiš si z úst tých, čo mali dohliadať na spravodlivosť, vypočul nespravodlivý rozsudok smrti. Predsa prijíma toto rozhodnutie. Je nám vzorom. Nám, ktorí ho toľkokrát v blížnom urážame nespravodlivými rečami, podozrievaniami, osočovaniaми. Nám, ktorí repceme pri najmenších ťažkostiach a toľkokrát nie sme ochotní prijať ani najmešie bolesti a sklamania. Skúsme sa mu pripodobniť. Je to ťažké, ale večná odmena je toho hodna.

9. zastavenie: Cesta na Kalváriu

Telo zmorené smädou a bolesťou, duša smutná až na smrť. Spod trňovej koruny vyteka krv. Človek nepreukázal ani kúsok milosrdenstva. Ježišu, si odsúdený na smrť... Kríž si niesol ťažko, padal si pod jeho ťarchou. Chcel si nám takto ukázať, že ísť za tebou a vytrvať do konca vyžaduje celého človeka, stále sa snažiť, ísť a nikdy si nemyslieť, že som už dosť vykonal. Prijal si pomoc od Šimona i od Veroniky. To si nám zasa chcel povedať, že každá pomoc bližnému, každý dobrý skutok je utretím krvi z tvojej tváre.

10. zastavenie: Ježiša pribíjajú na kríž

Ježiš leží na kríži. Nevládze sa ani pohnúť. Ale utrpenie nekončí. Vojaci berú do rúk klinec, ktoré hovoria o zavŕšení Kristovho utrpenia. Prvý úder kladiva. Klinec prebija Ježišovu ruku a zastaví sa v dreve. Ďalší úder a ešte jeden. Klinec dokonale isti Ježišovu ruku. Čo úder, to väčšia a prenikajúcejšia bolesť. Ježiš vzdychá a stoná pri každom údere. A tak bolo pri druhom i tretom klinci. Takto sme Kristovi prisúdili kríž našich vlastných hriechov. On ho prijíma z lásky. Svojou pokorou a poslušnosťou prekročil hranice ľudských možností. Myslí na tých, ktorí potrebujú odpustenie. Necháva sa pribiť na kríž, aby svojou krvou zmyl naše previnenia.

11. zastavenie: Ježišove slová z kríža

Dnes tu stojíme pod krížom s Matkou Máriou a sv. Jánom a Ježiš z posledných síl vyrieka to, čo nám on zanecháva. Obracia svoj zrak k Matke Márii a hovorí: „Hľa, tvoj syn!“ a k Jánovi: „Hľa, tvoja Matka!“ Tým sa Ježiš znovu zrieka seba, zrieka sa svojho pokladu – svojej Matky a dáva ju v Jánovi nám všetkým. Brat, sestra! Pozri na Matku! Ona aj v tých najťažších životných chvíľach stojí pri Tebe ako pri dieťati a dáva Ti nádej! Pros ju! Na jej príhovor obsiahneš Boží dar skôr, ako otvoríš svoje ústa. Lebo Matka vie, čo je pre jej dieťa dobré!

12. zastavenie: Ježiš odovzdáva svojho ducha Otcovi

Predstava smrti sa mu vlúdila do mysle. Videl iba ticho, tmu, chlad až zimu. Veľký strach z miesta, ktoré je svojou prirodzenosťou vzdialené od Boha. Opak života, ktorý dáva Boh. Táto predstava blúdila myslou muža stojaceho obďaleč popravy troch odsúdencov. Netušil však, čo sa dialo na kríži v okamihu, keď Ježiš vyriekol: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ ZOMREL! Premohla ho smrť?! Kto je víťaz? „Smrť kde je tvoje víťazstvo“? Vyriekol sv. apoštol Pavol. Už to nie je tma, zima a chlad. Je to vstup do svetla, k Bohu života, k Životu samému.

13. zastavenie: Ježiša pochovávajú

Každý človek raz zomrie. Po životných skúsenostiach, bojoch, častokrát i dlhšom utrpení odovzdá svoju dušu Stvoriteľovi. Jeho telo čaká na oslávenie a je uložené k dočasnému odpočinku. Aj Ježiš Kristus zomrel a to tým najpotupnejším spôsobom, ukrižovaním.

Nestávam sa aj ja hrobom pre Spasiteľa, ktorý ku mne prichádza v Eucharistii? Pristupujem k Eucharistii naozaj úprimne a s čistým srdcom? Pane, daj mi aj pre svoje umučenie a smrť na kríži milosť zachovať sa v stave posväcujúcej milosti.

14. zastavenie: Ježiš vstal z mŕtvych

Mária Magdaléna pribehla k Petrovi a povedala: „Odniesli Pána z hrobu a nevieme kde ho položili.“ Peter nemohol uveriť. Preto sa hneď s Jánom ponáhľal k miestu, kde bol Ježiš pochovaný. Čo si cestou mysleli? Ako je možné, že odniesli Jeho telo? Kto to mohol urobiť? Alebo je to spomínané vzkriesenie? Peter si určite vybavil situáciu premenenia na vrchu: „A nikomu nehovorte o tomto videní, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych.“ a na proroctvo: „Syn človeka bude tri dni a tri noci v lone zeme.“ Žeby to bola pravda? Ján tušil, že jeho Ježiš žije, ale ako je to možné? Jeho čistá, láskavá duša cítila Božiu všemohúcnosť, no napriek tomu sa chvel úzkosťou. Vedeli, že ide o rozhodujúci okamih. Inak by všetko bolo márne a zbytočné. Keď uvideli prázdny hrob, plachty, šatku... Zaradovali sa plní viery, že ich Vykupiteľ

Pane, ďakujeme Ti za Tvoju lásku k nám i za to, že si nám ukázal ako sa zachovať v našich životných situáciách. Chceme vždy s Tbou kráčať na našej životnej krížovej ceste. Pomôž nám, prosíme, aby sme prinášali našim blíznym Tvoju lásku a svedectvo viery a aby sme Ti mohli celým svojim životom vzdávať vďaky, lebo Ty si Boh a Otec - cieľ nášho života. Amen!

zostavil: T. Kuník

Spolupracovali: Mons. ThDr. V. Nepšinský, Mgr. M. Jakubík, P. Ondřík, T. Gúber, S. Kankara, J. Karcol, P. Cerovský, J. Bujňák, J. Sagan, Š. Hýrošš, M. Děd, P. Franek, P. Repiský, J. Poliak, sr. M. Inviolata (krátené)

Dar pre seba a pre druhého

Almužna, milodar, sebazápor - slová ktoré v našich ušiach zaváňajú stredovekom. V našom okolí sme často konfrontovaní s biedou, utrpením alebo opustenosťou. Nikto nepozera s potešením na utrpenie druhého, každý by v takej situácii rád pomohol. Ale po chvíli súcitu sa zvyčajne dostaví na rad trpké konštatovanie, že s našimi možnosťami s tým nemôžeme nič podstatné urobiť. Najmä keď tí, čo by aj mohli, často veľmi nechcú.

Ale almužna nie je len o peniazoch! Dobročinný nie som len vtedy, keď rozdávam peniaze, ale vtedy, keď sa problém druhého človeka stáva aj mojím problémom. Naplno tu platia slová Matky Terezy: „láska musí bolieť“. Vo svetle príkladu chudobnej vdovy, naplno dávam vtedy, keď ma to niečo stojí. A preto čas, ktorý venujeme trpiacemu alebo odstrčenému človeku na úkor svojich záujmov, zábavy alebo priateľov, môže mať väčšiu cenu, ako ťažké tisíce rozdane od človeka, ktorý to v svojom každodennom živote nijako konkrétne nepocíti. Nikto nie je tak chudobný, aby nemohol niečo darovať! Hladný (na pohľad nie moc vábivý) bezdomovec, nevypočutá (často nesympatická) kolegyňa v práci, opustený (možno už trochu senilný) starký alebo jednoducho človek vedľa mňa, ktorého si nikto nevšima.

Neexistuje miesto bez možnosti podeliť sa, existujú len zábrany, ktoré nás delia od ochoty nájsť si k druhým cestu. Keďže všetci máme radi svoje záujmy, svoj voľný čas, svoj televízor, svoj imidž, ale aj svoje peniaze, každý môžeme niečo darovať. Kto má viac, tak štedrejšie, aby to aj on „pocítil“. Vtedy pocíti aj veľkosť pravej lásky. A možno začne vnímať aj to, že bez tejto lásky, ktorá vidí aj druhého (za „normálnych“ okolností veľmi vzdialeného), už nechce ďalej žiť.

Keď totiž pomáham druhému, pomáham sebe samému, nájsť seba samého. Stávam sa podobný obrazu Boha, ktorému nikto nie je ukradnutý. A toto je výzva pre všetkých, aby sa pôst stal pre dobročinnosť štartovacou čiarou a nie jej cieľovou stanicou.

Peter FRANEK
foto: pzero

Má to zmysel?

To je asi najčastejšia otázka kresťanov a možno aj nekresťanov počas obdobia pôstu. Každý človek však chce poznať odpoveď na to, čo bude po jeho smrti. Či už naozaj nič, alebo ešte predsa len niečo. Je to strašná predstava žiť v tom, že smrťou sa všetko končí. A preto obdobie pôstu je asi najlepším obdobím na to, aby človek hľadal odpovede na otázky týkajúce sa jeho smrti a toho, čo

bude po nej. Život a smrť sú dve skutočnosti, ktoré nám v plnej realite ukazujú podstatu našej ľudskej existencie. Všetci raz zomrieme, naša smrť je teda istota. Ale pre toho, kto uveril Kristovi, to nie je tá posledná istota. Práve Kristus svojou smrťou na kríži zlomil moc smrti a pôstna doba je ako stvorená na to, aby sme plne pochopili, čo to znamená, že sme vykúpení, že Kristova smrť nám umožnila, aby sme nezostali v smrti, ale aby sme ňou prešli ako veľkonočnou bránou do vyššej dimenzie svojej existencie, ktorá sa volá večný život. Toto je naozaj radostná zvesť. Všetci ľudia nosia v sebe smrť i život. Ježiš Kristus ako jediný zvíťazil nad smrťou. Keby všetko skončilo

Ježišovou smrťou na kríži a jeho pochovaním, tak náš život by nemal zmysel. Ježišov hrob by už bol dávno zabudnutý. Nebolo by ani Kristovej Cirkvi ani už viac ako dvetisícročných dejín kresťanstva. Celé kresťanstvo stojí a padá na jednej vete evanjelia: „Vstal z mŕtvych!“ Keby táto veta nebola pravdivá, celý náš život na tejto zemi by bol úplne zbytočný. Avšak Ježiš svojim zmŕtvychvstaním nám dal nádej nového života. Života po smrti. Života večného. Má teda zmysel pôst a zamyslenie sa nad sebou, nad svojím životom? V takomto prípade určite áno. Pretože pôst je v prvom rade zmena srdca, zmena zmýšľania a zmena života. Je to radostná

príprava na oslavu Kristovho zmŕtvychvstania, na oslavu najzákladnejšieho a najväčšieho tajomstva našej viery. Vzkriesený Ježiš je stále medzi nami, už stále bude žiť a len na nás záleží, či pôjdeme za ním, či „prežijeme svoju smrť“ a či pochopíme, že život s Kristom nielen počas pôstu, ale stále má nemierny význam a veľký zmysel. Jedine tak zvíťazí nad naším strachom zo smrti radosť zo života.

Pavol GERA

Pôst v živote kresťana

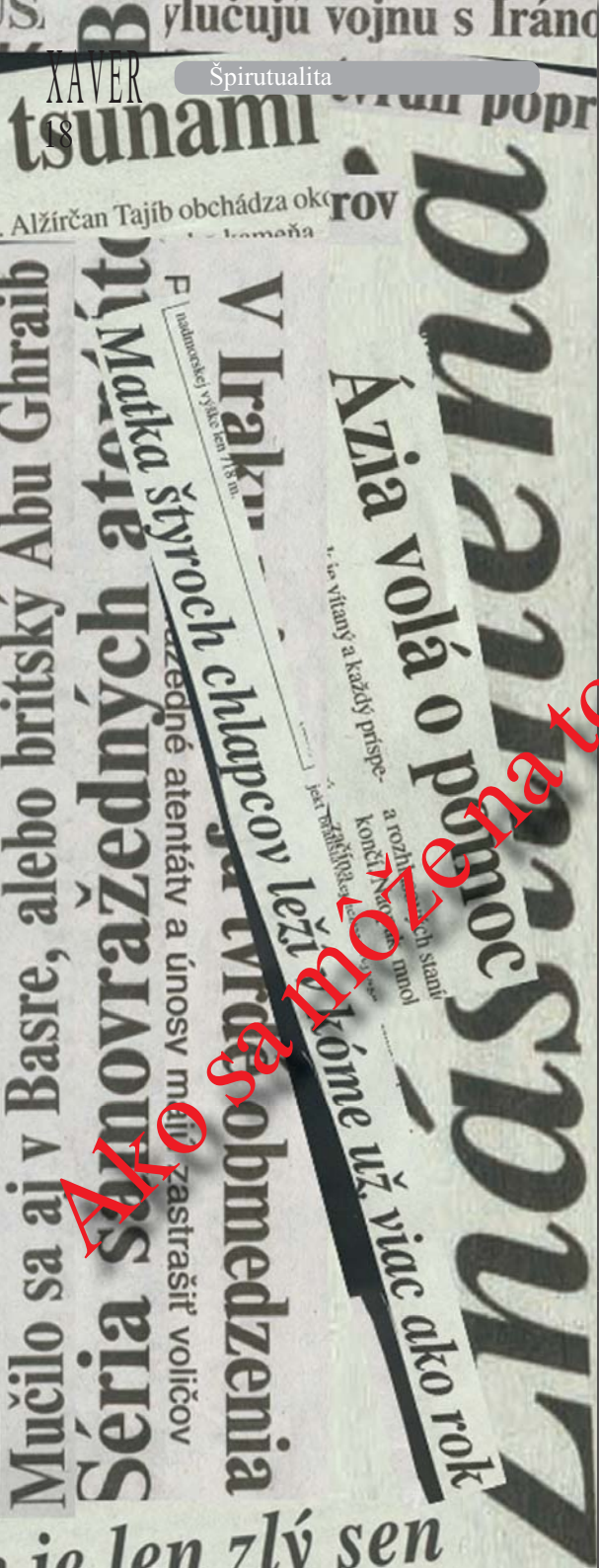
Vo Svätom písme môžeme nájsť veľa citátov, ktoré sa týkajú pôstu. Už v Starý zákon hovorí o pôste, ktorým človek prosil Boha o zľutovanie nad hriechmi ľudu. Napríklad: Prorok Joel vyzýval ľudí k pravému pôstu slovami: „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, pôstom, plačom a nárekom. Srdcia si roztrhnite, nie rúcha a obráťte sa k Pánovi svojmu Bohu“ (Joel 2, 12 – 13). V Novom zákone nás sám Pán vyzýva k pôstu: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mk 1, 15).

Telesný pôst, ktorý je vlastný Cirkvi už od prvotných čias sa v súčasnej dobe akoby vytráca. Potrava a ako aj všetko ostatné je pre nás darom od Boha, ale sú aj chvíle, kedy môžeme byť obdarení oveľa väčšou milosťou. To práve vtedy, keď sa vzdávame niečoho, čo máme radi a budeme sa chcieť postiť. Toto môžem potvrdiť vlastnou skúsenosťou v mojom živote. Do istej chvíle môjho života som o pôste nechcel ani počuť a nejaký som sa tým vôbec nezaoberal. Až vtedy, keď sa ma Boh veľmi osobne dotkol, sa všetko úplne zmenilo. Moja túžba za Bohom narastala a chcel som s ním budovať hlbší vzťah. Takto som sa dostal do kontaktu s pôstom a začal som chápať jeho význam. Ved' cieľom pôstu je nás priblížiť k Bohu, ponúka nám úplne sa oddať Bohu, ponoriť sa do Neho a na čas sa vzdať jedla alebo inej veci. Tieto materiálne veci nás pomaly prestanú lákať

a pôst začne v našom živote nadobúdať veľký význam. Avšak nemôžeme zabúdať pri tom na niektoré veľmi dôležité veci. Pôst má iba vtedy význam, ak ho uskutočňujeme s pokorným srdcom. Príkladom tejto veľkej pravdy je Ježišovo podobenstvo o farizejovi a mýtnikovi (Lk 18, 9-14). Farizej sa postil dvakrát do týždňa, ale pre svoju pýchu nemal z toho nič. Na ňu si aj my musíme dávať pozor. Radšej robme menšie veci a skutky pokánia, ale s láskou k Bohu. Nechcime, aby nás každý obdivoval, lebo ako hovorí Ježiš: „taký už dostali svoju odmenu.“ V mojom prípade som sa tiež niekedy pristihol, kedy pôst nabral opačný smer. Dal som si pôst od jedla celý deň, avšak večer som bol už taký hladný, že som to nemohol vydržať. Ale za každú cenu som chcel splniť svoje predsavzatie a tak som čakal kým odbije 12 hodina. Toto

nemá vôbec význam, pretože som hľadel iba na svoje brucho a moja pýcha ma navádzala ukázať, že to ten deň ešte vydržím. Ďalšou dôležitou časťou pôstu je modlitba. Modlitba a pôst nás približujú, ba dokonca by sa dalo povedať, že nás zjednocujú s Bohom. Vtedy sa človek otvára pre veľké milosti. Tak to robil aj sám Ježiš, keď sa štyridsať dní postil a modlil. On sám nám má byť príkladom. Pôst a modlitba nás tak otvára pôsobeniu Božieho Ducha a sme vnímavejší na jeho vnuknutia. Tak preto v tieto posledné dni milostivého času, ako nám to pripomína apoštol Pavol, pokúsme sa objaviť silu telesného odriekania.

*Peter ONDRÍK
foto: pcer*

„Svoj chrbát som nastavil tým, čo bili,
a svoje líca tým, čo trhali,
tvár som si neskryl pred potupou a slinou.“
(Iz 50, 6)

„Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho,
a nemá výzoru, aby sme po ňom túžili.

Opovrhnutý a posledný z ľudí,
muž bolesti, ktorý poznal utrpenie,
pred akým si zakrývajú tvár,
opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili.

Vskutku on niesol naše choroby
a našimi bôľmi sa on obťažil,
no my sme ho pokladali za zabitého,
strestaného Bohom a pokoreného.

On však bol prebodnutý pre naše hriechy,
strýznený pre naše nepravosti,
na ňom je trest pre naše blaho
a jeho ranami sme uzdravení.“ (Iz 53, 2-5)

„Vladárovi vojaci vzali Ježiša do vládnej budovy... Vyzliekli ho a odeli do šarlátového plášt'a, z tŕnia uplietli korunu a položili mu ju na hlavu, do pravej ruky mu dali trstinu, padali pred ním na kolena a posmievali sa mu... Pľuli naňho, brali mu trstinu a bili ho po hlave... Potom ho vyviedli, aby ho ukrižovali... Okolo tretej hodiny zvolal Ježiš veľkým hlasom: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? ... a vydýchol dušu.“ (Mt 27, 27-50)

„Verím... v Ježiša Krista, ktorý... trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný...“ (Apoštolské vyznanie viery).

„Hrot ostrý prešiel srdcom až,
aby zachránil život náš;
krv s vodou z neho prúdila,
by nás od hriechov obmyla.“

„Hľa, žlč, ocot, sliny, klíny,
trst' a dýka ranivá
trápia telo, z boku tečie
voda a krv neživá,
predsa ten zdroj zem i nebo,
súš i more omýva.“

(Úryvky z hymnov Liturgie hodín
na posvätenie času)

„... Seba dal za teba:
čo mal viac dať?“
(JKS – pieseň č. 166)

Večná otázka človeka:
“Prečo Boh dopúšťa kruté a nezmyselné utrpenie nevinných...?”
Na toto tajomstvo sa môžeme s dôverou pozrieť len vo svetle utrpenia Ježiša Krista, na ktoré sa Boh tiež díva, a to nie ľahostajne, ale v otcovskej láske k svojmu vlastnému Synovi ako aj k nám všetkým.

„Veľkonočná spoved“

„a Boh videl, že je to dobré. A nastal večer, a nastalo ráno, deň...“ Tak to čítame na prvých stránkach Písma v perikope o stvorení sveta. No niečo podobné môžeme povedať aj o jednom jedinom dni v roku, kedy – ako povedal môj spolužiak kapucín – „staršie ženy sa tešia, mladšie

O. Ľubomír Grega, špirituál (foto):

Otče, funkcia špirituála je určite vážnou a vážnou úlohou. Ale aj Vy ste boli obyčajným chlapcom, obyčajným bohoslovcem a kaplánom. Ako vyzeral Veľkonočný pondelok Ľubomíra Gregu ako chlapca, bohoslovca a kňaza?

U nás (Nižný Slavkov- pozn. red.) nie je vo zvyku šibať ženy a dievčatá, ale riadne vyoblievať. A to poriadne – s plnými vedrami vody. Lenže ako malý chlapec som nevedel obratne narábať s plným vedrom, preto som to robil s malým hrnčekom. Najprv „dôstojne“ na ruky a potom nečakane do tváre.

Ako bohoslovci sme si to preložili na utorok. Z okien študovne, ktorú sme mali nad vchodom do seminára, niektorí striehli na sestričky a „šúúúp“ vodu na hlavu. Len raz im to nevyšlo, keď vyšiel pán prefekt...

Ako kňaz to už praktizujem iba po liturgickej stránke, a to tak, že používam taký „hojnejší“ asperges (to znamená s hustými vetvičkami z krušpánu)

Pani Fil'ová, ekonómka (foto):

Ako vyzerá šibačka u Vás doma?

Nie sme nejako zvyknutí na oblievačku. Ani na Orave, z kadiaľ pochádzam, ma nezvykli chlapci šibať. A teraz nás manžel pooblieva, keď ho my k tomu prinútíme. Zvlášť dcéra si to vyžiada. A potom nás už naveľa - naveľa pokropí.

Marek Iskra, diakon (foto):

Marek, Ty si v dobrom slova zmysle mešťan. Bývaš v Banskej Bystrici. Ako vyzerá Veľkonočný pondelok takého mestského chlapca? Bol vôbec nejaký?

Pravdaže bol. Moji starí rodičia bývali v Železnej Breznici. Tam som spolu s bratrancami chodil každý rok chodieval polievať okrem starej mamy aj dievčatá po susedných domoch. Potom počas gymnázia som so spolužiakmi chodil polievať svoje spolužiačky. Stretli sme sa na bystrickom námestí už o šiestej ráno a išlo sa. Spomínam si na veľa pekných momentov. No a teraz? Teraz navštívim sestričky (rehoľné), ktoré poznám, ale vodou už trošku šetrím.

Sr. Blažena, rehoľná sestra (foto):

Sestrička, Vy v seminári pracujete v práčovni. Teda viete veľmi dobre oceniť, keď voda tečie. A isto si viete predstaviť chlapa, keď mu na Veľkonočný pondelok netečie voda. Ako si Vy spomínate na tento deň?

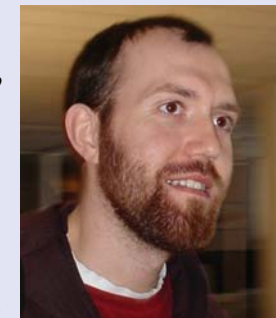
Ja pochádzam z Oravy. A tam bol zvyk, teda aspoň v našej dedine, že chlapci chodili po oblievačke už od desiatej večer na Veľkonočnú nedeľu. Skončili asi o piatej ráno. Potom nastúpili stredoškooláci, tí boli tak do ôsmej. Do dvanástej nasledovali základškooláci a poobede chodili oblievať ženáči.

A keď som pracovala v Rohove (už ako rehoľnica) v ústave pre mentálne postihnuté dievčatá, sama som si uplietla veľký korbáč a spolu s ostatnými sestričkami som dievčatá vyšibala a poliala. Totiž za týmito dievčatami nikto nechcel chodiť, a tak sme ich obliali aspoň my. Mali z toho veľmi veľkú radosť a tešili sa.

Ondrej Tarana, kapucín, 4.ročník (foto):

Ondro, myslím, že kapucínska špiritualita nemá problém s oblievačkou. Ako je to teda s tým pondelkom na Ponikách v kláštore? Chodíte po dedine s korbáčom a ...?

Nie, nie je to nejaké aktívne vyhľadávanie. Vždy nám niekto padne do rúk. Život farnosti to tak nejako prinesie. Väčšinou dotyčné objekty prídu za nami len tak a my si len splníme svoju povinnosť. Praktiky sú individuálne, záleží na podmienkach roka. Niekedy je to viac vody, inokedy potok no a potom všetko, čo je poruke. Ale polievame aj po sv. omši. Pri dverách kostola stoja bratia a vodnými rozprašovačmi na kvety trochu ovlažia farničky. Je to veľmi účinné, lebo dá sa zasiahnuť široká vrstva obyvateľstva a minie sa málo vody.

Pani Koreňová, upratovačka (foto):

Pani Marta, Vy Ste mi zatiaľ ako jediná potvrdila, že odveta žien proti mužom na Veľkonočný utorok skutočne existuje (na Horehroní). Mňa však predsa len viac zaujíma ten deň predtým. Spomínate si na nejaký pekný zážitok?

Môj synovec ma chodil polievať. Švagriná ma ukryla do skrine a zamkla, ale po chvíli som sa medzi kožuchmi začala dusiť. Vybehla som von a bežala hore dvorom. Skryla som sa na latrine. No na dvore bol náš pes, ktorého synovec často pokúšal. No a pes ho zachytil a roztrhol nohavice. Tak s plačom išiel k mojej mame, aby mu ich zošila, lebo by doma veľmi dostal. Nohavice boli totiž čisto nové.

Boris BRUTOVSKÝ
foto: Michal BALÁŽ

AHOJTE DETI

Raz som dostal takú malú, veľmi živú loptičku. Určite ju poznáte. Keď ju hodíte o zem vyletí až po plafón. U nás sa to volá hop-hopka. Keď som sa s ňou pochválil kamarátovi, on povedal, že sa volá hopsalka. A hneď bol problém na svete. Obaja sme trvali na svojom názore a za svet sme neustúpili. Nakoniec sme sa dohodli, nech nás rozsúdi niekto tretí. Lenže stalo sa niečo neočakávané. Ten tretí povedal, že tá guľka sa volá skákalka... Ani on nechcel ustúpiť a problém sa zväčšoval. Tak sme išli za štvrtým, nech povie on. Už asi očakávate čo sa stalo. On ju nazval gumka. To je koniec. Štyria ľudia, jedna loptička a štyri názory na to ako sa volá. Zdanlivo neriešiteľná situácia. A to sa ešte dá povedať, že sa jednalo o bezvýznamnú vec.

Ale v živote existuje kopa iných vecí, na ktorých sa ľudia nezhodnú. To už asi aj samy poznáte. Napríklad, keď Vám mama povie, že po troch hodinách za počítačom by sa patrilo aj niečo jej pomôcť. Jasné že mama má pravdu, ale vy s ňou nesúhlasíte. Kým ste ešte deti, nedá sa nič robiť, treba poslúchnuť. Iné je to v dospelosti. Tam nehody môžu prerásť do hádok, hnevu, nepriateľstva,... Dokonca mnohé vojny mali počiatok v nich počiatok.

Je jasné, že sa nezhodám nevyhneme. Môžeme sa aspoň vyhnúť zlým následkom. Najdôležitejšie je uvedomiť si, že druhí môžu mať rozdielny názor na tú istú vec. To býva spôsobené napríklad tým, že vyrastali v inej rodine, v inom meste, štáte,... Uvedomenie si toho môže veľmi pomôcť. Vtedy sa totiž pozeráme akoby jeho pohľadom. A to je riešenie. Aj naďalej môžeme nesúhlasiť s jeho názorom, ale už tento nesúhlas neprerastie do hnevu a nepriateľstva. Lebo už sa pozeráme na vec aj z jeho strany a jeho pohľadom. Prajem Vám príjemné učenie pozerat' sa na veci zo strany druhých;)

P.s.: pomôžte nám vyriešiť náš problém. Napíšte nám do redakcie ako Vy voláte tú loptičku. Budú to také naše malé voľby. O ich výsledku Vás budem informovať v budúcom čísle.

VÁŠ MIŤO

Nezabudnite!

Každý večer od 19,00 do 20,00 hod. je pre Vás vysielaná relácia SVETIELKO!

Nový portál miništrantov Banskobystrickej diecézy

klikni na

www.bbministrant.sk

... čo vás čaká:

» Liturgia

- liturgické pomôcky
- liturgické rúcha
- modlitby miništrantov
- zariadenie kostola

» Podujatia

- tábory
- stretnutia v seminári
- súťaže

» Fotky

